

Chương Thứ Sáu

ĐẢ BẠI THIẾT HỔ BANG

Cờ khi bóng lão nhân mất hút, gã thanh niên quay sang Ngao Tử Thanh lạnh lùng hỏi:

– Người tên họ là chi?

Nhìn thấy thái độ ngạo mạn của đối phương. Ngao Tử Thanh đã thấy khó chịu trong lòng những nể tình thiếu nữ diễm lệ kia, chàng chỉ lạnh nhạt hỏi lại:

– Còn người? Tên gọi là chi?

Trên mặt gã thanh niên lập tức xuất hiện một lớp sương mỏng, gã hừ một tiếng nặng nề, nói:

– Từ khi ta hiểu biết thế sự đến giờ chưa có kẻ nào dám hỏi tên họ ta theo cái lối đó!

Dứt lời chiếc roi ngựa trong tay vung lên, quét điểm đánh... trông như vô số độc xà uốn lượn quanh người Ngao Tử Thanh. Không gian cũng lập tức xuất hiện những luồng kinh đạo hùng hậu xé gió vù vù rất uy mãnh.

Ngao Tử Thanh ngồi trên lưng ngựa thân hình chàng không chút cử động chỉ có đôi bàn tay sấn vào vùng tiên ảnh, gạt, đỡ, đẩy... không những có thể hóa giải được tất cả các thế công hiểm hóc mà còn bức đối phương liên tiếp nghiêng ngã trên lưng ngựa để tránh né.

Công tâm mà nói, võ nghệ của gã thanh niên cũng không đến nỗi nào, có thể coi là đã tiến vào cánh cửa của võ học. Nhưng vì ngồi trên lưng ngựa, võ công không tiện thi triển, hơn nữa gặp phải một cao thủ cỡ như Ngao Tử Thanh thì gã thất thế là điều hiển nhiên.

Còn Ngao Tử Thanh chưa thật sự phản công, nếu không, gã thanh niên đã sớm thất thủ rồi!

Rất nhanh, song phương đã trao đổi được ba mươi hiệp.

Ngao Tử Thanh chớp chớp mắt cao giọng nói:

– Bằng hữu! Đánh như vậy đủ chưa?

Gã thanh niên quát lớn một tiếng, tấn công liên tiếp mười chiêu, hai mươi một thức, miệng nói:

– Ngày hôm nay thiếu gia nhất định lấy đầu người để tế vong linh các huynh đệ chết oan.

Ngao Tử Thanh cũng liền hoàn phản công mười chiêu, trầm giọng nói:

– Đó là người tự rước khổ vào thân!

Tả chưởng chàng nhanh như chớp vỗ về phía chiếc roi ngựa nhằm hông chàng quét tới. Hữu cước rời khỏi ngà sắt phi ra. Ngay khi gã thanh niên vội vàng rút roi lại thì hữu thủ của Ngao Tử Thanh nhanh đến không thể nhanh hơn được nữa, vươn ra chộp trúng đầu roi, vận lực kéo một cái. Gã thanh niên kêu lên một tiếng kinh hãi, rời khỏi mình ngựa rớt xuống đất!

Ngao Tử Thanh ném trả chiếc roi cho gã thanh niên, cười nhẹ nói:

– Phàm việc gì cũng có lần đầu tiên. Tại hạ đã hỏi người như vậy, đến lần sau nếu có người hỏi nữa người sẽ thấy quen thôi!

Dứt lời chàng ôm quyền hướng về hai người cười nhẹ nói:

– Tại hạ cáo từ!

Gã thanh niên găm lên:

– Người tưởng như vậy rồi có thể bỏ đi được sao? Bản thiếu gia sẽ dạy cho người biết thế nào là lễ độ!

Giơ roi ngựa lên, vung mạnh tay điểm xẹt về phía yết hầu của Ngao Tử Thanh. Trông khí thế gã hung hãn như một con hổ bị thương đang vươn nanh múa vuốt!

Ngao Tử Thanh bật cười khanh khách, thân hình vẫn ngồi bất động trên lưng ngựa, hữu thủ vỗ ra một chưởng đánh đầu roi đập ra xa. Nào ngờ ngọn roi của gã thanh niên đột ngột trầm xuống quét vào chân ngựa Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh nhíu mày quát:

– Bằng hữu, người thật không biết tự lượng sức mình!

Mũi chân chàng khẽ điểm vào thân ngựa, con ngựa hí vang một tiếng chồm hai vó trước tránh được đường roi. Ngao Tử Thanh không để mất thời gian, từng chưởng từng chưởng như lớp lớp sóng trào cương khí uy mãnh như ẩn tàng sấm sét nhắm đầu gã thanh niên ập xuống.

Thiếu nữ thất kinh kêu lên:

– Đại ca...

Ngao Tử Thanh thu kinh lực cười nhẹ nói:

– Bằng hữu, tại hạ nhận nhin đã nhiều, người cũng đừng ép người quá đáng. Núi cao còn có núi khác cao hơn, võ công của người cũng không đến nỗi nào, nhưng công phu hàm dưỡng còn quá kém!

Gã thanh niên bị tấn công vượt mặt không kịp, bỗng thấy áp lực giảm hẳn, nổi giận rút soạt trường kiếm, phản hận quát:

– Lý Hải Kỳ này không phải là người dễ xem thường! Tiểu tử người mau báo danh rồi chịu chết!

Ngao Tử Thanh nhìn thiếu nữ, mỉm cười nói:

– Cô nương, đại ca của cô nương chẳng những không cảm kích tại hạ hạ thủ lưu tình, lại còn lấy oán báo ân.

Người ở ngoài sáng hơn người trong cuộc. Thiếu nữ đã thấy rõ ràng đối phương đã lưu tình, không có ý đả thương người. Nàng nhìn Ngao Tử Thanh bằng ánh mắt cảm kích, khẽ gật đầu biểu thị đồng tình với chàng.

Ngao Tử Thanh nhìn thấy dung nhan nàng như đóa hoa xuân hàm tiếu, bất giác cảm thấy mặt nóng bừng, chàng gượng cười lúng túng nói:

– Đa tạ cô nương...

Thiếu nữ chú mục nhìn Ngao Tử Thanh, trên gương mặt đẹp mê hồn của nàng thoáng hiện một nụ cười, cất giọng oanh vàng nói:

– Xin thiếu hiệp đừng trách tội đại ca lỗ mãng. Đại ca ta tính tình xưa nay vẫn cứ như vậy, phụ thân ta đã trách mắng không biết bao nhiêu lần rồi...

Gã thanh niên, Lý Hải Kỳ, giận dữ quát:

– Tiểu muội! Người không liên thủ với ta trừ khử tên tiểu tử vô lễ kia thì thôi, tại sao còn nói nói cười cười với gã, lại còn chỉ trích cả ta nữa?

Thiếu nữ gượng cười nói:

– Đại ca à, đại ca có lỗi với người ta, mắng người rồi còn động thủ trước người ta..

Lý Hải Kỳ nghiêng răng nói:

– Mộng Hàn! Người ép người nhà bênh vực người ngoài, người không thấy xấu hổ sao? Ngày hôm nay ta không lấy được mạng tên tiểu tử này thì không còn là Lý Hải Kỳ nữa! Tiểu tử báo danh rồi chịu chết!

Ngao Tử Thanh mỉm cười giơ cao chiếc Quỉ tiêu, hươ hươ trước mặt Lý Hải Kỳ, nói:

– Người đừng sợ hãy nghe!

Lý Hải Kỳ hơi giật mình buột miệng thốt lên:

– Quỉ Tiêu?

– Hai tiếng Quỉ Tiêu có một sức nặng kinh nhân, mỹ nhân cũng giật nảy người kêu lên:

Người là Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh?

Ngao Tử Thanh mỉm cười nói:

– Không dám, chính là tại hạ!

Hai huynh muội Long Phụng song hiệp đồng kinh hãi tròn mắt nhìn Ngao Tử Thanh. Nhưng một lúc sau Lý hải Kỳ trấn tĩnh lại, cao giọng quát:

– Cho dù ngươi là Quỷ Tiêu Ảnh thì cũng không được phép hí quỉ lộng thần trước mặt bản thiếu gia! Thiết Hổ bang cũng chẳng phải là đồ bỏ, ngươi muốn thế nào bản thiếu gia hỏi ngươi thế ấy!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Thiếu bang chủ nói vậy là không đúng rồi! Ngươi xuất thủ tấn công tại hạ trước, lại cưỡng tử đoạt lý, khăng khăng giành phần hơn về mình, tại hạ vốn không có ý đối địch với quý bang, hy vọng rằng khi gặp lại, thái độ cuồng ngông của ngươi không còn như lần này nữa!

Lý Mộng Hàn chừng như hơi thất vọng, nàng hạ thấp giọng nói:

– Ngao đại hiệp! Ngươi... định đi đâu?

Ngao Tử Thanh chậm chậm thở ra một hơi dài dịu giọng nói:

– Tại hạ không có nơi ở cố định, rày đây mai đó. Tại hạ cũng không biết mình sắp đến nơi nào nữa!

Lý Mộng Hàn hơi ngần ngừ một lúc rồi ấp úng nói:

– Chúng ta... ngươi có còn trở lại Thiết Hổ bang thăm... thăm ta không...

Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Lý Mộng Hàn, một lát sau chàng thở dài nói:

– Nhân sinh hà xứ bất tương phùng, nếu có duyên thì nhất định sẽ còn gặp lại. Lần đầu tiên gặp cô nương tại hạ không dám đường đột, còn mai đây thì... việc tương lai không ai nói trước được! Tại hạ cáo từ!

Lý Mộng Hàn còn định nói điều gì nhưng Lý Hải Kỳ đã quát lớn:

– Mộng Hàn! Tên tiểu tử này đến lãnh địa của chúng ta còn hà hiếp địa chủ. Ngươi lại đi nói với hắn những chuyện không đâu vào đâu! Mau liên thủ với ta bắt trói hắn đem về chờ phụ thân phát lạc.

Lý Mộng Hàn nổi giận nói:

– Đại ca! Ngao đại hiệp đã nhiều lần nhẫn nhịn, còn đại ca thì cứ thích làm phiền người khác. Thôi bỏ qua đi, theo muội đi về...

Lý Hải Kỳ không chờ Lý Mộng Hàn nói hết, nghiêng rằng, quát:

– Ngao tiểu tử! Ngươi xuống ngựa!

Ngao Tử Thanh thật tình không muốn đối địch với Lý Hải Kỳ, để rồi gây nên những ân oán không cần thiết, chàng lạnh lùng nói:

Lý bằng hữu, ngươi không phải là đối thủ của tại hạ đâu, đi về đi!

Lý Hải Kỳ gầm lên liên liên, trường kiếm vung lên, hàn quang loang loáng nhằm người Ngao Tử Thanh kích tới.

Thân hình Ngao Tử Thanh khẽ nghiêng đi, thân hình chàng lập tức rời khỏi yên ngựa bắn vọt ra ngoài. Cười lạnh một tiếng, song chưởng nhẹ nhàng hươ lên,

trông thì chậm nhưng kỳ thực lại nhanh nhẹn vô cùng, kinh phong lập tức nổi lên cuộn cuộn!

Chưởng chàng đến gần người Lý Hải Kỳ, lập tức biến thành trăm ngàn chưởng ảnh, trông mờ mờ ảo ảo, tựa như một màn lưới chụp xuống, chưởng phong sắc ngọt không thua những lưới đao.

Lý Hải Kỳ kinh hãi triệt chiêu lui lại, nhưng thanh trường kiếm trong tay gã suýt chút nữa vượt khỏi tay bay đi.

Thân hình Ngao Tử Thanh như ảo ảnh, thoát ở bên tả thoát ở bên hữu, song thủ co vào duỗi ra nhanh như điện, hai cánh tay chàng như những con độc xà. Vì động tác chàng quá nhanh nên không nhìn rõ hình dạng nữa, cực kỳ nguy dị.

Ngao Tử Thanh cười lớn nói:

– Tại hạ thấy ngươi nên về nhà luyện thêm vài năm nữa thì hơn!

Trong lúc chàng nói chuyện, hai người đã nhanh chóng trao đổi đến bảy chiêu. Ngao Tử Thanh vừa dứt lời, thân hình chàng đã xoay tít bảy vòng, vừa chưởng vừa cước đã nhanh lại mạnh chấn nhiếp hồn người!

Lý Hải Kỳ phần hận đến cùng cực vận toàn lực công chín kiếm mười ba cước miêng quát:

– Thiếu gia nhất định phải lấy mạng ngươi mới nghe.

Ngao Tử Thanh nhẹ nhàng tránh chiêu, chưởng vẫn liên tiếp phản công, miêng cười nói:

– Tốt nhất ngươi nên giữ lấy đầu mình để sống thêm vài năm nữa!

Trường kiếm Lý Hải Kỳ như chiếc chong chóng quay nhanh đến nỗi không nhìn thấy thân kiếm nữa từng lớp từng lớp như sóng trường giang không ngừng không nghỉ dồn dập đổ lên người Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh như u linh thoát cái đã ở bên ngoài vùng kiếm ảnh một đám chưởng ảnh lập tức xuất hiện áp lực như núi lập tức áp xuống đầu đối phương.

Lý Hải Kỳ nghe kinh phong ép lên người, gã không kịp hồi kiếm chống đỡ chỉ muốn nhanh chóng đào tẩu khỏi vòng chiến. Nhưng Ngao Tử Thanh đã đoán biết hướng di chuyển của gã, gã vừa mới nhích động thân hình thì đã bị Ngao Tử Thanh đã sớm đón đầu rồi.

Lý Hải Kỳ cảm thấy một áp lực ghê gớm từ trên cao đè nặng xuống lòng ngực gã như muốn vỡ tung, chưởng ảnh của Ngao Tử Thanh chập chờn đây đó như một đàn dơi vây tròn quanh người gã.

Ngay trong lúc Lý Hải Kỳ chỉ còn nhắm mắt chờ chết thì phía xa xa, một giọng nói trầm hùng vang lên:

– Hạ thủ lưu tình!

Ngao Tử Thanh thật ra cũng chỉ muốn dọa cho Lý Hải Kỳ sợ hãi mà rút lui

thôi chứ không có ý giết người.

Nghe tiếng quát, chàng triệt chiêu lui về. Quay mình nhìn về phía phát ra tiếng nói, một lão nhân tuổi quá ngũ tuần, mặt đầy nếp nhăn, trông đáng vẻ như là một đại phú ông.

Sau lưng lão nhân phú quý nọ còn có hai người nữa, tuổi tác cũng tương đương lão nhân đi đầu. Quân sự ba người này. Ngao Tử Thanh đoán định người đi đầu là bang chủ Thiết Hồ bang hai người theo sau chắc là tả hữu hộ pháp.

Hai lão nhân phía sau người bên phải tướng mạo dữ dằn đôi mày lá như hai con râu rôm năn xéch ngược đôi mắt to tròn như mắt báo, bên má phải từ dưới mặt xuống đến cằm có một vết sẹo đỏ như máu. Trông đáng vẻ lão vừa hung bạo vừa hiểm ác.

Người bên trái thì ngược lại đáng văn sĩ, sắc diện hơi vàng, trông thật lạnh lùng tàn khốc. Đặc biệt đôi mắt và thần quang như điện, xem ra đúng là một nội gia cao thủ.

Chỉ trong nháy mắt ba người đã dừng lại trước mặt Ngao Tử Thanh. Lão nhân đi đầu Thiết Hồ bang chủ Lý Toàn Sáng gần giọng nói:

– Thứ giang hồ tiểu tốt ở đâu dám đến đây giở thói hung hăng? Mau báo cầu danh của người ra!

Ngao Tử Thanh lắc đầu tặc lưỡi nói:

Lý bang chủ thân làm chủ một bang phái võ lâm địa vị tôn quý không ngờ mở miệng nói toàn những lời nghe chẳng lọt lỗ tai. Thảo nào Thiết Hồ bang thành lập ba năm nay mà thanh thế vẫn không lớn lên được!

Lão nhân mặt sẹo trợn mắt quát:

– Xú tiểu tử! Người dựa vào thế của ai mà dám tới đây ăn nói ngông nghênh. Muốn chết sớm thì mau báo danh tánh, lão tử Cương Hoàn Quách Cuồng Phong tổng tiền người đi!

Ngao Tử Thanh nheo mắt nhìn Quách Cuồng Phong cười nhẹ nói:

– Tại hạ không nói ra thì hay hơn, nói ra e rằng người sợ đến vỡ mật mất! Tiểu danh của người thì tại hạ có nghe qua!

Trên trán Quách Cuồng Phong lập tức nổi gân xanh vết sẹo cũng đỏ hồng lên như một vết máu. Lão lồng lộn gầm lên:

– Xú tiểu tử! Lão tử lấy mạng người!

Lý Hải Kỳ lúc nảy suất nữa thì mất mạng, đến giờ mới kịp hoàn hồn vội chạy đến bên Lý Toàn Sáng nói:

– Phụ thân! Nhị vị thúc thúc, hấn là Quỉ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh!

Lý Toàn Sáng quan sát Ngao Tử Thanh từ đầu đến chân mấy lượt, sau đó cất

giọng cười âm lạnh nói:

– Tiểu bằng hữu! Người là ai mà lại đi mạo danh người khác, không sợ mang sát nghiệp vào người sao? Mau báo rõ danh tánh của người!

Ngao Tử liếm liếm môi cười nhẹ nói:

– Tại sao tại hạ phải mạo danh Ngao Tử Thanh chứ? Tại hạ còn mong rằng mình không phải là Ngao Tử Thanh nữa kìa! Ngao Tử Thanh thì có điểm nào đặc biệt đáng để cho người khác phải mạo danh?

Lão nhân mặt vàng từ đầu đến giờ chẳng nói chẳng rằng. Lúc này bước tới một bước, sắc mặt trầm hẳn lại. Thần thái lão toát lên một vẻ âm trầm tàn khốc, giọng lão cũng như từ cõi âm vọng về:

Lời đồn đãi Ngao Tử Thanh tự cao cuồng ngạo, bằng vào mấy lời nói của người cũng đủ thấy người không phải là Quỷ Tiêu Ảnh. Tại sao người lại mạo danh hấn đến đây sinh sự rồi giá họa cho hấn? Người định xui cho Thiết Hồ bang đi gây sự với tên sát tinh ấy sao? Bằng hữu, Thiết Hồ bang không phải là một lũ ngu ngốc để người lợi dụng dễ dàng như vậy đâu.

Lý Mộng Hàn vội nhảy xuống ngựa nhẹ nhàng lên tiếng:

– Hách thúc thúc! Người này đúng là Quỷ... Ngao đại hiệp...

Lý Toàn Sáng mục lộ hàn quang liếc nhanh về phía con gái, gần giọng hỏi lại:

– Tại sao người biết hấn chính Ngao Tử Thanh?

Lý Mộng Hàn cúi đầu hai má ửng đỏ lí nhí đáp:

– Chính miệng hấn nói.

Ngao Tử Thanh nhìn Lý Mộng Hàn ánh mắt chàng toát ra những tia nhìn ấm áp. Sau đó chàng lấy ống tiêu ra chậm rãi tấu bài Giang Hồ hành, tiếng tiêu du dương đặt đôi lúc lại trở nên thô lương làm người nghe không khỏi động thần hồn.

Lý Toàn Sáng mở to mắt nhìn Ngao Tử Thanh chờ đến khi chàng thổi dứt, trầm giọng nói:

– Cứ cho người chính là Ngao Tử Thanh thì đã sao? Chúng ta ai đi đường nấy, người vô cớ đến đây quấy nhiễu người muốn thế nào đây?

Giọng nói của lão nghe đã bớt phần cuồng ngạo.

Ngao Tử Thanh lạnh lùng nói:

– Nói hay lắm! Tại hạ đã muốn rời khỏi đây từ lâu. Nhưng Lý thiếu bang chủ lại dùng dằng chẳng chịu để yên tại hạ nhần nhịn nhiều lần, hấn lại còn xuất thủ ép người. Theo bản tánh của tại hạ thì hấn đã mất mạng từ lâu rồi! Không biết hay dở đúng là ếch ngồi đáy giếng! Các hạ liệu mà uốn nắn quý tử để khỏi bị mất mạng một cách oan uổng, gặp người khác chỉ sợ không độ lượng được như tại hạ

đâu!

Huyền Thiên Hách Uy lão nhân mặt vàng nghe nói cười lạnh đáp:

– Khẩu khí của Ngao đại hiệp đúng là lớn bằng trời. Ngao đại hiệp tuy là một võ lâm kỳ tài nhưng người đã sinh sự với Thiết Hồ bang nếu Thiết Hồ bang không đứng ra xử lý, e rằng anh hùng thiên hạ sẽ chê cười Thiết Hồ bang không có gan. Như vậy thì Thiết Hồ bang còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ.

Ngao Tử Thanh chấp hai tay sau lưng khẽ nhếch mép biểu thị một nụ cười nói:

– Sĩ diện là việc nhỏ, tính mệnh là việc lớn, chỉ mong ba vị bằng hữu suy nghĩ cho kỹ trước khi hành động tại hạ không phải là hạng dung tục!

Ngao Tử Thanh nhìn khắp mấy người của Thiết Hồ bang một lượt. Nhìn thấy ánh mắt đầy tình ý của Lý Mộng Hàn nhìn mình, chàng không khỏi rung động thần hồn. Chàng khẽ cắn môi, cố sức nhìn tránh ra nơi khác.

Lý Toàn Sáng cất giọng cười lạnh lạnh, tiếng cười của lão làm người nghe cảm thấy như có những giọt băng chạy dài trong xương sống. Làm người nghe cảm thấy cực kỳ khó chịu. Lão định bước lên phía trước, nhưng Hách U đã giơ tay ngăn lại.

Hách U chủ mục nhìn Ngao Tử Thanh một lúc rồi cất giọng lạnh lạnh nói:

– Thiết Hồ bang không muốn trở thành thù địch của người, nhưng dù sao cũng phải có một hành động để giữ thể diện cho Thiết Hồ bang. Chỉ cần người công khai tạ lỗi với Thiết Hồ bang, việc hôm nay coi như không hề xảy ra!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Người cũng biết rõ họ Ngao này không làm được việc đó!

Quách Cuồng Phong gầm lên:

– Xú tiểu tử lớn lối!

Âm thanh lời nói của lão còn văng vẳng trong không gian thì một trận cuồng phong thực thụ đã sầm sập xông đến tới người Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh khẽ điểm chân người chàng đã nhẹ nhàng lướt ra ngoài năm bước, cất người lên xoay nhanh như những ánh chớp mười ngọn cước đã nhắm Quách Cuồng Phong hăm tới. Song thủ thân hai công kích về phía Hách U và Lý Toàn Sáng.

Lý Toàn Sáng hừ lạnh một tiếng, điểm chân nhảy ra ngoài cất giọng lạnh lẽo nói:

– Đó là người tự rước họa vào thân!

Lý Mộng Hàn kinh hãi thất thần, hai tay vịn vào nhau kêu lên:

– Các người... các người đừng đánh nhau nữa... phụ thân... Ngao đại hiệp...

Ngao Tử Thanh vừa vung chưởng công về phía Hách U vừa cười nhẹ nói:

– Lý cô nương, cô nương đã thấy rồi đó! Tại hạ đâu còn cách nào khác... người của quý bang...

Quách Cuồng Phong liên tiếp thối lui tránh thế phản kích của đối phương, xong lập tức xông lên quát:

– Hừ, còn nói chuyện bây giờ lão tử sẽ cho người ngậm càm từ nay!

Tý Toàn Sáng là bang chủ, thân phận cao quý nên rất ít khi đích thân động thủ. Lão lui ra khỏi vòng chiến, lạnh lùng quan sát chuyển biến của trận đấu.

Huyền Thiến Hách U thân pháp quỷ chuyển nhẹ nhàng sau khi tránh qua mấy chưởng của Ngao Tử Thanh, thân hình lão êm như mèo đi, tiến lên phản công mười một cước mười chín chưởng. Ngao Tử Thanh mới xoay người phản kích một chiêu ba thức, lão đã hoàn toàn tin gã thiếu niên này chính là Quỷ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh!

Gương mặt tuyệt thế của Lý Mộng Hàn không còn chút huyết sắc, làn da mịn màng trắng như tuyết của nàng không ngừng co rút. Mồ hôi lấm tấm trên trán nàng cảm thấy ta chân bủn rủn, thiếu chút nữa là ngất đi.

Lý Hải Kỳ rất muốn xông vào trợ chiến, nhưng ba bóng người trong đấu trường xoắn xít lấy nhau, di chuyển quá sức mau lẹ. Gã nhìn một hồi đã thấy hoa mắt chóng mặt, còn xông vào trợ chiến thế nào được? Đành đứng ở ngoài mở to mắt nhìn vào.

Lý Mộng Hàn đột ngột thét lên kinh hãi. Nàng trông thấy Ngao Tử Thanh suýt trúng phải chưởng của Quách Cuồng Phong.

Ngao Tử Thanh sau khi tránh được một chưởng của Quách Cuồng Phong trong đường tơ kẽ tóc lập tức phản công như vũ bão bức hai lão đầu liên tiếp thối lui. chàng quay nhìn Lý Mộng Hàn tươi cười nói:

– Đa tạ Lý cô nương quan tâm!

Lý Mộng Hàn giật mình hồi tỉnh, phát hiện ra thái độ thất thố của mình, vội vàng đỏ mặt cúi đầu chẳng dám nhìn lên. Nhưng ngay sau đó nàng không nén được lòng mình lại chú mục nhìn vào trường đấu.

Hách U tựa như một làn khói nhạt nhẹ nhàng lướt tới, song chưởng lão lập tức vung lên thành một bức màn như thiên la địa võng vây lấy các yếu huyệt trên người Ngao Tử Thanh.

Quách Cuồng Phong cũng quát lớn một tiếng nháy tới, chưởng cước chi cùng thi triển một lúc, khí thế như muốn đè nát đối phương.

Thân hình Ngao Tử Thanh như một mũi tên rời khỏi dây cung bay vọt lên không trung, vượt qua vùng chưởng cước đan san sát quanh người. Quỷ Tiêu chớp động Miến đao cũng đã xuất hiện ở đuôi tiêu!

Lý Toàn Sáng đứng quan chiến bên ngoài thấy vậy vội kêu lên cảnh tỉnh hai tên thủ hạ.

– Chú ý! Tiểu tử đã lấy Quỷ Tiêu ra rồi đó!

Vừa dứt lời, lão huy động đôi tay áo rộng thân hình như con ưng khổng lồ cất lên, một luồng bạch quang từ tay lão xẹt ra phóng thẳng về phía Ngao Tử Thanh.

Lưỡi miến đao nối đuôi Tiêu Ngao Tử Thanh chớp động giạt phăng về phía đạo bạch quang trong tay Lý Toàn Sáng, tiếng Kim thiết chạm nhau tốc lửa, hai bóng người cũng rời nhau ra rơi về hai phía.

Ngao Tử Thanh đảo lộn một vòng trên không trung nhằm đầu Quách Cuồng Phong đâm bổ xuống. Trong khi Quách Cuồng Phong đang vừa ngoác miệng mắng lớn vừa tìm đường tránh né, thì lưỡi Miến đao đã như dải lụa phất phơ quét về phía Hách U.

Hách U vội vàng điểm chân phóng xéo về phía sau, thân hình lão nhẹ như một đám mây lững lững trôi ra ngoài. Lý Toàn Sáng đã xông lên, đạo bạch lấp ló như núi đổ ngoác miệng mắng lớn.

– Xú tiểu tử chỉ nói cái miệng có giỏi thì giở vài thế mèo quào ra lão tử coi thử!

Ngao Tử Thanh cười lạnh, sắc diện chàng bỗng băng lạnh như cánh đồng tuyết mùa đông, giọng chàng nghe lạnh buốt xương như được phát ra từ một người hoàn toàn khác.

– Cẩn thận một chút! Tuyệt chiêu của ta đang nhắm vào người đó!

Giọng nói của Ngao Tử Thanh như một khối băng bao lấy trái tim Lý Mộng Hàn. Nàng không từ chủ được rung mình mấy cái buột miệng kêu lên!

– Ngao đại hiệp! Đừng...

Khôn để Ngao Tử Thanh kịp đáp lời. Lý Toàn Sáng xông lên quát:

– Để lão phu lãnh giáo tuyệt chiêu của người coi cao minh đến mức nào!

Ngao Tử Thanh mắt vẫn không rời các đối thủ, nói với Lý Mộng Hàn:

– Lý cô nương! Tình cảnh này tại hạ không thể làm gì hơn được!

Lý Mộng Hàn đưa hai tay lên ôm mặt tiếng khóc nàng nghe ai oán đến đoạn trường.

Lý Hải Kỳ ngày thường rất yêu quý muội muội nhưng nay thấy nàng năm lần bảy lượt bênh vực cho người ngoài không khỏi tức giận lạnh lùng quát:

– Người còn khóc nỗi gì? Phụ thân cùng nhị vị thúc thúc đang giao đấu đến hồi kịch liệt nhất, người định làm cho họ phân tâm hả? Lỡ có xảy ra sơ thất gì người có gánh nổi trách nhiệm không?

Trên gương mặt diễm tuyệt của Lý Mộng Hàn xuất hiện những biến đổi đến

khó coi. Nó thể hiện sự hổ thẹn chen lẫn nỗi phẫn hận dần vất trong lòng nàng. Nàng cũng không biết mình phải làm gì bây giờ nữa, những người đang giao đấu sống chết ở trong kia, nàng không muốn một ai phải chịu thương vong cả. Nhưng lâm thế nào để mọi người dừng tay bây giờ?

Ngao Tử Thanh liếc nhìn Lý Mộng Hàn, thở dài lắc đầu nói:

– Lý cô nương, thứ lỗi cho tại hạ!

Quách Cuồng Phong quát lên một tiếng chiếc Đồng Hoàn biến thành vô số vòng tròn màu vàng, mang theo tiếng sấm sét trầm trầm cuộn cuộn kích về phía Ngao Tử Thanh.

Thân hình Ngao Tử Thanh như một chiếc bóng đột ngột tan loãng trong không khí tránh khỏi cả Đồng Hoàn của Quách Cuồng Phong và làn chưởng phong kinh thiên động địa của Hách U.

Tay phải chàng giơ lên lưỡi Miến đao đột ngột xoay tít nhẹ phiêu phiêu phát về phía Quách Cuồng Phong chiêu thức nhìn bên ngoài thì tầm thường nhưng tốc độ kinh lực bộ vị tấn công đều cực kỳ ảo diệu. Đây là chiêu Thiên Thần Khái Lộ chiêu đầu tiên trong pho Phi Nhẫn Trảm một pho đao pháp sát thủ của chàng.

Quách Cuồng Phong chỉ thấy hàn quang lóa mắt một cái lưỡi đao sắc bén đã ở ngay trước mặt lão rồi! Không kịp thu Đồng Hoàn về đỡ gạt lão đành ôm bụng vội vàng nhảy lui ra ngoài tẩu thoát.

Hách U hừ lạnh một tiếng, nghiêng mình tránh qua một đường Miến đao của Ngao Tử Thanh thuận đà quét về phía hai song thủ phân hai lộ dùng Xà thuật pho trao công chớp về phía huyết đan điền Ngao Tử Thanh.

Trảo chưa tới mà kinh khí phát ra hơi lạnh toát mới nhìn qua cũng đủ biết đây là thứ âm công hàn độc vô cùng.

Cánh tay của Hách U chừng như cũng biến thành dài hơn đen hơn trông chẳng khác nào hai con linh xà chờn vờn quanh các yếu huyết của Ngao Tử Thanh, thỉnh thoảng lại uốn co lưỡi Miến đao, đồng thời trở ngược và chớp về phía Quỷ Tiêu định đoạt lấy chiếc Quỷ Tiêu trong tay Ngao Tử Thanh liên tục chớp động tựa như trăm ngàn con độc xà từ trên không trung không ngừng lao xuống. Mục tiêu của nó thật khó xác định lúc thì Linh Đại huyết của Quách Cuồng Phong khi thì yết hầu của Hách U...

Quách Cuồng Phong càng đấu càng kinh hãi. Đồng Hoàn múa thành một bức tường đồng bảo vệ châu thân chẳng dám áp sát Ngao Tử Thanh.

Hách U tấn công liên hoàn mười mấy chiêu Xà thủ nhưng lão không công trúng được đối phương thì chớ ngược lại Quỷ Tiêu lúc thì điểm, lúc thì Miến đao lượn lơ quanh người, chỉ chực chờ sự sơ hở của lão là lập tức công kích. Lão càng đấu cảm giác không an toàn càng lớn, cuối cùng không chịu nổi nữa. Lão quát lớn một tiếng thối lui.

Ngao Tử Thanh đột ngột phá lên cười tiếng cười chàng vang vang như sấm động. Lưỡi Miến đao đang nhằm đầu Quách Cuồng Phong lao tới, đột ngột đảo một cái đã phi tới trước mặt Hách U.

Đó là thức thứ hai trong Phi Nhãn Trầm Thiên Vương thác thác!

Trong một thoáng Miến đao một hóa thành mười, mười hóa thành trăm, nháy mắt bỗng thấy như ngàn vạn con ngân xà đua nhau uốn lượn lao xuống đầu xuống mặt Hách U cực kỳ hung hiểm, cực kỳ nguy dị cơ hồ không còn kẻ hờ nào để cho người ta có thể phá giải hay tránh né!

Quách Cuồng Phong huy động Đồng Hoàn thi triển một thế Giao Long Phi Đằng tấn công nhằm giải vây cho Hách U vẫn hồi cực diện. Nhưng hầu như lão không tìm được một nơi nào khả dĩ công vào được.

Quách Cuồng Phong tức mình mắng nhiếc luôn mồm.

Miến đao của đối phương chém tới nhìn thấy rất rõ rang nhưng lão lại không kịp cử Đồng Hoàn đón đỡ.

Kỳ thực Ngao Tử Thanh dùng chiêu thức này như một chương nhân pháp uy lực sát thương không chủ trọng vào nó lắm, chỉ chờ Quách Cuồng Phong thối lui. Hách U lách người tránh né thân hình chàng đã như bóng với hình theo sát Hách U. Một tiếng bịch nặng nề vang lên, thân hình Hách U cất lên khỏi mặt đất văng ra xa hơn trượng.

Sắc mặt Hách U tái nhợt toàn thân mồ hôi như tắm.

Ngay lúc đó lại thấy bóng người chớp động một đạo bạch quang từ bốn phía nhằm vào các yếu huyệt Ngao Tử Thanh kích tới.

Song mục Ngao Tử Thanh thoáng thấy hai luồng ánh sáng mãnh liệt và kỳ dị tựa như hai lưỡi lửa ngũ sắc bắn ra vậy.

Chàng trầm giọng quát:

– Hảo bằng hữu, đừng chấp mê bát ngọ nữa!

Không ai để ý đến lời nói của chàng thế công của ba người công ngoài chẳng những không chậm lại mà còn nhanh hơn, mạnh hơn hung hiểm hơn. Cuộc đấu đã bước vào giai đoạn sanh tử điều mà Ngao Tử Thanh không muốn. Nhưng không còn cách nào khác đối phương tấn công càng lúc càng rát hơn. Chàng nghiêng răng quát:

– Chớ trách tại hạ vô tình!

Hai cánh tay chàng đột ngột xòe ra như con ưng khổng lồ xòe cánh thân hình chàng đột ngột vọt lên không thẳng như cán bút song thủ chàng hợp lại vô số chưởng ảnh kiếm ảnh như rừng đều bị bỏ sau lưng chàng.

Quỉ Tiêu quơ mạnh lên không khí như bị xào trộn dữ dội tạo thành những đợt âm kinh như sóng biển lúc cuồng nộ. Hách U bị ám kinh đẩy hơi lui về phía sau

lưỡi Miến đao nhanh như điện xẹt mà không gây nên bất kỳ tiếng động nhỏ nào đã tới sát cổ lão.

Song mục Hách U cơ hồ lộ ra ngoài sắc mặt vốn vàng như sáp của lão thoát biến thành màu tro, thần thái lúc nào cũng trầm tĩnh lạnh lùng của lão biến mất thay vào đó là vẻ hãi hùng như đang nhìn thấy tử thần giờ lưỡi hái ra trước mặt lão.

Lý Toàn Sáng gầm lên một tiếng vung tay một đạo bạch quang bắn xẹt như sao băng về phía đan điền của Ngao Tử Thanh lão dùng binh khí làm ám khí. Vì cứu mạng một thuộc hạ mà cũng là một chiến hữu thân cận nhất của mình, lão không còn kể gì đến thanh danh của mình trên giang hồ nữa.

Quỉ Tiêu đảo nhẹ một cái, nghe vang lên một tiếng “Kịt” lưỡi đao kiếm của Lý Toàn Sáng cắm phập vào lỗ tiêu. Quỉ Tiêu của Ngao Tử Thanh còn có công dụng hút binh khí. Đó là điều mà xưa nay chưa ai được biết, thậm chí chưa hề nghe nói tới.

Ngay trong lúc mọi người còn đang ngẩn người kinh dị thì “Oảng” một tiếng máu văng tung tóe, toàn thân Hách U văng đi, rơi bịch xuống đất.

Hách U ngỡ rằng Ngao Tử Thanh đã bị Lý Toàn Sáng làm cho phân tâm nhưng không ngờ... khinh công của lão dùng là niềm tự hào của lão cũng không cứu được lão khổ tai ách.

Ngao Tử Thanh cười nhẹ, giọng bình thản nói:

– Đây là một việc để cho các người rút kinh nghiệm!

Vừa dứt lời Quỉ Tiêu hoa lên một cái thanh đoản kiếm bị hút dính vào Quỉ Tiêu bắn ra nhắm về hướng Lý Toàn Sáng. Và gần như cùng lúc đó lưỡi miến đao cũng rời khỏi đầu tiêu về thành một đường ngân quang lao về phía Quách Cuồng Phong.

Đoản kiếm lao đi khá nhanh, Lý Toàn Sáng nghiêng người giờ tay ra định lấy thanh đoản kiếm của mình.

Nhưng lão đã đoán sai dụng ý của đối phương. Đồng thời cũng đoán sai thực lực của đối phương.

Lão chưa chạm được vào cán kiếm thì thanh đoản kiếm đã như một vật sống quay một vòng, bàn tay lão nghe rạch toát một cái máu tươi văng đầy mặt đất, văng cả lên bộ cẩm y hoa quý của lão. Ba ngón tay, ngón giữa, ngón út và ngón áp của bàn tay phải của lão bị thanh đoản kiếm chặt đứt ngọt.

Một trong những ma tính của làng hắc đạo này kinh nghiệm giang hồ quá phong phú, nhưng chính nó đã hại lão. Biết đối phương chừng như có tình ý với con gái mình, lại còn nghe nói đây là một việc để cho các vị rút kinh nghiệm lão cứ nghĩ là đối phương trả lại binh khí cho lão. Nào ngờ...

Quách Cuồng Phong thấy bang chủ bị thương trong khi lưỡi Miến đao lao như sấm sét bay về phía mình. Hơn nữa khí thế của lưỡi Miến đao lao đi quá khủng

khiếp biết rằng sở học của mình không đủ để đối phó với thế công vô cùng hiểm ác này.

Lão vận hết sức bình sinh múa Đồng Hoàn như điên cuồng đồng thời điểm chân tận lực nhảy lùi về phía sau.

Nhưng lưỡi Miến đao như một vật sống, chỉ hơi trầm xuống một chút sau đó lại cất lên vẫn cứ nguyên thế cứ nhằm người Quách cuồng Phong lao tới.

Keng! Oăng...

Lưỡi Miến đao chạm mạnh vào Đồng Hoàn chém chiếc đồng hoàn thành mấy đoạn sau đó mới rơi xuống đất.

Nhưng ngay trước khi lưỡi Miến đao rơi xuống đất có bóng người chớp động. Ngao Tử Thanh đảo một người trên không. Quỷ Tiêu giơ ra, lưỡi Miến đao ngoan ngoãn chui tọt vào trong thân tiêu. Quái dị đến không thể tưởng tượng được.

Ngao Tử Thanh đáp xuống đất lạnh lùng quét mắt nhìn ba đối thủ của mình. Quách Cuồng Phong mặt đầy mồ hôi giọt nào giọt nấy to bằng hạt đậu, song mục lão không còn chút thần quang. Hách U đã đứng dậy, sắc diện vẫn trắng nhợt nhạt, nhưng thần thái vẫn âm trầm như mọi khi. Khẽ đẩy Lý Hải Kỳ ra, lão đứng thẳng người song mục đầy những tia oán độc chiếu thẳng về phía Ngao Tử Thanh.

Lý Toàn Sáng đứng im bất động, máu dính đầy lên mặt, lên áo lão. Lý Mộng Hàn đang xé vạt áo băng lại chỗ vết thương cho lão.

Đôi môi Lý Toàn Sáng mím chặt, da mặt lão không ngừng giật giật song mục lão hàn quang rợn người, toàn thân lão toát lên một vẻ phần hận không thể dùng lời lẽ để diễn tả được.

Mồ hôi động trên trán Ngao Tử Thanh thấm ướt lưng áo chàng. Một mình đối phó với ba tay đại cao thủ tuy bề ngoài chàng ra vẻ nhẹ nhàng, nhưng sự thực chàng đã vận khí toàn lực và cả những kiếm học.

Ngao Tử Thanh liếm môi lạnh lùng nói:

– Ba vị đã nhìn thấy rồi đó, có lẽ đây là lần đầu tiên ba vị mới được biết thế nào là võ công!

Lý Mộng Hàn chớp chớp mắt khẻ cau mày chừng như cố nén sự tức giận trong lòng nói.

– Ngao Tử Thanh! Phụ thân ta với người không oán không cừ, người... tại sao người lại chặt đứt ngón tay phụ thân ta? Tâm địa người tại sao lại tàn nhẫn đến như vậy? Người... đúng là tiếng đồn về người trong giang hồ không sai!

Khẻ lắc đầu, Ngao Tử Thanh thở dài nói:

– Tính khí của tại hạ không tốt cùng rất ít khi nhân từ đối với kẻ địch của mình, ngày hôm nay tại hạ nhẫn nhịn đến như vậy đã là một biệt lệ rồi. Nhưng bọn họ đã không biết tiến thoái. Chặt đứt mấy ngón tay của lệnh tôn chẳng qua chỉ là

một hành động cảnh cáo nhẹ nhàng. Lệnh tôn là bang chủ phải chịu trách nhiệm về sự vô lễ của bang chúng.

Lý Mộng Hàn ngăn người một lúc, lẩm bẩm nói:

– Phụ thân ta tuy có điều không phải nhưng người cũng quá kiêu ngạo. Lẽ ra người không nên ăn nói quá ngông cuồng ở ngay trong lãnh địa của Thiết Hồ bang.

Ngao Tử Thanh cười lớn, giọng cười thể hiện tính khí cao ngạo của chàng. Dứt tràng cười, chàng buông gọn:

– Bản tính của tại hạ như vậy đó!

Từng tiếng từng tiếng nói của Ngao Tử Thanh như từng ngọn roi quất một cách tàn nhẫn lên tâm khảm Lý Mộng Hàn. Nàng rung mình, hơi thở nghe gấp gáp nặng nề, giọng nàng nghèn nghẹn:

– Người... lẽ ra người không nên như vậy...

Ngao Tử Thanh nhìn Lý Mộng Hàn, sắc diện chàng thoáng hiện một nét biến đổi khó diễn tả. Nhưng sau đó chàng lại mỉm cười, lạnh lùng nói:

– Lời vàng ngọc của cô nương lẽ ra tại hạ phải nghe theo. Nhưng mỗi người có một tâm trạng hoàn cảnh riêng, đây không phải là vấn đề nên thế này hay nên thế kia, đây là vấn đề tính cách, cá nhân của mỗi người. Nếu tại hạ nói có điều gì mạo muội, mong cô nương chớ trách!

Lý Mộng Hàn miễn cưỡng gật đầu, hạ thấp giọng nói:

– Ta biết người không phải là người xấu, bất kể thiên hạ nói về người thế nào, lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã tin người...

Ngao Tử Thanh giữ tay áo rộng, nhìn Lý Mộng Hàn gật đầu, dịu giọng nói:

– Cô nương không những đẹp người, lại có tấm lòng lương thiện, thật khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng.

Lý Mộng Hàn nhìn Ngao Tử Thanh, ánh mắt nàng tràn ngập tình ý nói:

– Ngao thiếu hiệp tuổi trẻ, danh tiếng vang động giang hồ.

Lý Hải Kỳ hừ lạnh một tiếng ngắt lời Lý Mộng Hàn:

– Mộng Hàn! Hắn là địch nhân của chúng ta, chặt đứt ba ngón tay của phụ thân, đả thương nhị vị thúc thúc, người không lo tìm phương kế báo thù lại còn có ý giao tình với hắn? Người không sợ tiếng đời dị nghị sao?

Lý Mộng Hàn hơi do dự thoáng, sau đó thẳng thắn nói:

– Muội thấy Ngao thiếu hiệp không có gì sai. Chàng đã nhiều lần muốn chấm dứt tranh chấp, nhưng người của ta...

Lý Hải Kỳ trợn mắt quát:

– Người nói gì? Người biện hộ thay cho hắn mà người không thấy hổ thẹn

sao? Người không biết như thế nào gọi là tị hiềm nam nữ sao?

Lý Mộng Hàn nhú mày, nàng cúi đầu, hạ giọng nói:

– Đại ca! Mọi người nói theo lý lẽ, mọi người không nói thay cho người nào hết. Tại sao chúng ta phải tàn sát lẫn nhau? Làm bằng hữu không tốt hơn là thù địch sao? Ngao thiếu hiệp, người thấy thế nào? Chúng ta biến hận cừu thành hữu hảo...

Khóe môi Ngao Tử Thanh khẽ động dậy, chàng thở dài, gượng cười nói:

– Chỉ sợ người của quý bang lại không chịu như vậy!

Chàng lại thở dài, tiếng thở dài của chàng nghe như một tiếng rên, nhìn gương mặt tuyệt thế của nàng, gương mặt mà bất kỳ nam nhân nào cũng sẵn sàng chịu chết để chỉ đổi lấy một nụ cười. Chàng thật không muốn kết nên thâm cừu đại oán với thiếu nữ vừa đẹp người vừa có một tâm hồn lương thiện này chút nào.

Mồ hôi vẫn đang không ngừng tuôn ra trên người. Đồng Hoàn Quách Cuồng Phong, lão không dám tin những điều vừa xảy ra trước mặt là sự thật.

Ngao Tử Thanh nhìn ba đối thủ cười lớn nói:

– Với danh vọng của ba vị trên giang hồ, nếu để việc ngày hôm nay truyền ra ngoài thì thật là không nên chút nào. Chi bằng hãy quên nó đi, coi như nói chưa từng xảy ra vậy.

Ngao Tử Thanh thật lòng muốn chừa một đường rút lui cho ba nhân vật đứng đầu của Thiết Hồ bang. Nếu họ nghe rõ lời chàng và hiểu đúng được ý chàng thì lẽ ra phải mau mau nhất binh khí lên, rút lui khỏi nơi này và như vậy tình hình đã không tiến triển đến mức xấu hơn.

Nhưng lời nói của Ngao Tử Thanh như những mũi kim châm vào lòng tự tôn của ba người. Ngao Tử Thanh vừa dứt lời thì sắc diện cả ba đồng biến đổi mộ hỏa bốc lên ngùn ngụt.

Lý Hải Kỳ nổi giận quát:

– Họ Ngao kia! Người đừng hòng giả giọng tốt để thị cường, người của Thiết Hồ bang không phải là hạng hèn nhát, người muốn thế nào cứ nói thẳng ra đi, úp úp mở mở làm gì?

Ngao Tử Thanh nhướn mày, lạnh lùng nói:

– Người đã không nhận thì tại hạ cũng không tiện nhường nhịn, có điều tại hạ khuyên người phạm mở miệng nói ra điều gì nên cân nhắc trước coi mình có xứng đáng để nói những lời như vậy hay không. Thực lực kém xa những điều mình nói, không những khiến thiên hạ chê cười mà còn tự rước họa vào thân. Muốn dương danh trong giang hồ không khó, điều quan trọng là danh tiếng phải phù hợp với thực lực.

Dứt lời chàng quay sang Lý Mộng Hàn tiếp:

– Lý cô nương! Nếu cô nương có trách tại hạ nặng lời thì tại hạ cũng phải nói,

lệnh huynh thật là không biết hay dở, bụng dạ quá hẹp hòi. Có dịp cô nương nên khuyên giải lệnh huynh phải biết cầu toàn, phải thay đổi mình để tiến triển. Chỉ cần lệnh huynh học được một nửa cô nương cũng phúc cho quý bang lắm rồi. Tại hạ cáo từ!

Lý Mộng Hàn hít một hơi thở dài, giọng nàng nghe nghèn nghẹn:

– Người... định đi thật sao... người định đi về đâu...

Ngao Tử Thanh thở dài, dịu giọng nói:

– Gặp nhau không bằng nghĩ về nhau, Lý cô nương này chúng ta... chưa chắc đã gặp lại nhau...

Lý Mộng Hàn không tự chủ được rùng mình nói:

– Ngao thiếu hiệp! Khi chúng ta có duyên gặp lại nhau một lần nữa, mong rùng thiếu hiệp sẽ thay đổi bớt tánh khí... ý của ta là...

Ngao Tử Thanh cười nhẹ lắc đầu:

– Khó lắm...

Lý Hải Kỳ giận run bần bật, sắc diện gã lúc gã lúc xanh lúc đỏ, gã hít một hơi dài để lấy dũng khí nghiến răng nói:

– Ngao Tử Thanh! Hận cừu giữa ta và người coi như đã định, ta phát thệ, ngày nào ta còn hơi thở, ta nhất định sẽ đòi lại món nợ này!

Ngao Tử Thanh cất giọng băng lạnh nói:

– Tại hạ sẽ nhớ rõ ngày này! Cách vị ỷ đông hiệp ít, câu nói vừa rồi lẽ ra là phải của tại hạ. Nhưng người đã nói vậy thì tại hạ sẽ chờ. Chờ đến khi nào người đủ bản lĩnh báo thù thì cứ đến tìm!

Dứt lời chàng quay lưng đi định tìm ngựa của mình.

Ngay lúc đó...

Một bóng người lao nhanh đến sau lưng chàng, chưởng phong sấm sét cũng cuộn cuộn kích tới!

Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:

– Người muốn thử?

Quỉ Tiêu trong tay chàng nhanh như chớp quét ngược về phía sau, không biết từ lúc nào, lưỡi Miến đao đã kịp xuất hiện ở đầu tiêu, vẽ nên một hình cầu vòng màu bạc, rít lên tiếng kêu nghe rợn người.

Ngay khi mà mọi người còn chưa kịp hiểu hết chuyện gì xảy ra thì đã nghe vang lên một tiếng rú đứt đoạn, một thân hình bị chặt đứt đôi, máu thịt văng tung tóe, hai đoạn của thân hình phân ra văng đi bốn năm trượng mới rơi xuống đất.

Người đó chính là Huyền Thiên Hách U!

Lý Mộng Hàn kinh hãi nhìn thân hình không đầu kia, sắc diện của lão đã trở thành màu xám xịt dấu hiệu đầu tiên của sự sống rời bỏ thể xác, song mục trợn tròn như sắp rơi ra ngoài, nhìn một cách vô ý thức không cam lòng vào những người còn sống.

Lý Mộng Hàn đưa hai tay ôm mặt toàn thân nàng run lấy bấy giọng nàng như những tiếng rên:

– Người... tàn nhẫn... quá tàn nhẫn... người giết Hách thúc thúc... để làm gì?

Đuôi mắt Ngao Tử Thanh hơi nhích ngược lên, giọng chàng không biểu lộ một chút cảm xúc nào.

– Người không có ý giết hổ nhưng hổ lại rắp tâm hại người, tại hạ không giết lão tất sẽ bị lão giết, đây là một lựa chọn tàn khốc nhất đối với những người bước chân vào giang hồ. Tại hạ tin rằng bất kỳ ai cũng sẽ quyết định giống như tại hạ. Sống một cuộc sống lúc nào cũng phải đương đầu với những mưa màu gió tanh, trước mặt lúc nào cũng đối diện với rừng đao núi kiếm, mọi người đều phải tận lực giữ lấy tính mạng mình.

Trong song mục tràn lệ của Lý Mộng Hàn ánh lên những tia nhìn chia xẻ với Ngao Tử Thanh. Nhưng...

Nàng không muốn nhìn chút nào, nhưng ánh mắt nàng lại không rời khỏi chiếc thủ cấp của Hách U được. Mới đó hầy còn là một con người biết suy nghĩ nói cười, biết yêu thương căn bản, mà giờ đã trở thành một tử thi vô tri vô giác...

Giọng Lý Mộng Hàn nghe khàn đặc:

– Hách thúc thúc nuôi dạy ta từ nhỏ. Người... người làm như vậy là ép buộc ta kết nên oán cừu với người rồi!

Đôi môi Ngao Tử Thanh mím chặt lại, giọng chàng nghe bình thản đến lạ lùng:

– Đã từ lâu lắm rồi, thiên hạ muốn giết tại hạ, tại hạ cũng giết không ít người. Giang hồ có quy cũ riêng của giang hồ, người trong giang hồ cũng có một phương thức sống riêng. Hách U ám toán sau lưng người khác đã đủ mang tội chết, nhưng nếu bỏ qua việc này, tại hạ vẫn phải dùng đồ máu để tránh đồ máu, giết người để người đừng giết mình, người ngoài nghĩ về tại hạ thế nào, tại hạ cũng không có quyền thay đổi suy nghĩ của họ!

Lý Mộng Hàn trừng mắt nhìn Ngao Tử Thanh một cái, thần thái của nàng trông rất lạ. Giọng nàng nghe cũng lạnh lùng xa lạ:

– Người là một kỳ tài của võ lâm, nhưng người thật tàn nhẫn, thậm chí đối với một thiếu nữ đã đem lòng tín nhiệm người cũng vậy!

Ngao Tử Thanh gật đầu:

– Cô nương nói rất đúng! Tại hạ xưa nay hành sự chỉ có hết sức mình, còn dư

luận thế nào thì mặc kệ!

Đồng Hoàn Quách Cuồng Phong đã không còn nhìn được nữa. Lão gầm lớn một tiếng, xông về phía Ngao Tử Thanh!

Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng luồng ánh sáng lạnh toát mang đầy sát khí lại chớp động. Hầu như cùng lúc với thân hình của Quách Cuồng Phong chớp động, lưỡi Miến đao đã kịp công ra năm thể mười bốn thức, không gian như bị cắt nát bởi kinh khí phát ra từ đầu lưỡi đao, hầu như trong phạm vi hai trượng vuông, không có một khoảng không nào còn nguyên vẹn. Uy lực của lưỡi Miến đao có thể khiến đất trời cũng phải biến sắc.

Thân hình Quách Cuồng Phong vừa vươn tới, đã nghe hàn khí áp sát người, đất trời như bị bao phủ bởi một làn sương mờ ảo, lão cảm thấy hơi thở nặng nề, tai ù mắt hoa, đôi tay lão vẫy mạnh định đảo người lui lại...

Nhưng giọng Ngao Tử Thanh như tiếng nói của Câu Hồn quỷ văng vẳng bên tai lão:

– Không kịp rồi!

Liên sau đó, toàn thân lão nghe lạnh toát, như trời bỗng dưng đổ tuyết. Toàn thể huyết dịch trong người như dồn hết lên đầu Quách Cuồng Phong lại gầm lên một tiếng sắc diện lão đỏ như lửa, song chưởng lão múa tít lên, vận hết công lực phát ra cương khí bao bọc khắp châu thân.

Động tác của hai người nhanh đến không thể nhanh hơn được nữa, động một thoáng rồi trở nên tĩnh, hai bóng người hợp lại rồi phân ra, sự thắng bại cũng đã được phân định.

Một vùng máu tươi bùng ra, như một quả huyết cầu bị vỡ ra vì nén quá chặt, màu tươi rơi vãi xuống một vùng rộng rãi cả hai ba trượng vuông, một chiếc thủ cấp to lớn xoay tít bay lên không trung, sau đó rơi bịch xuống đất, văng long lốc đến bên tử thi của Hách U.

Không khí cô đặc lại, một sự yên tĩnh chết chóc đè nặng lên vạn vật, mùi tanh của máu phảng phất trong không khí khiến người ta chỉ chực nôn mửa xen lẫn trong tất cả những thứ đó và tiếng khóc tức tưởi, nghẹn ngào.

Một tiếng gào rú thê thiết như không phải được phát ra từ miệng của con người.

– Ngao Tử Thanh! Người đã giết chết hai huynh đệ của ta người giết luôn ta đi!

Ngực Ngao Tử Thanh khẽ phập phùng, hai bên thái dương của chàng từng giọt mồ hôi chảy dài xuống hai má.

Chàng mở mắt ra, cất giọng chậm rãi nói:

– Tại hạ sẽ không động thủ với người, coi như nể tình lệnh ái!

Lý Toàn Sáng trợn trừng mắt nghiên răng nói:

– Hừ! Món nợ máu này, dù phải cùng người đồng quy ư tận cũng không có gì đáng tiếc!

Ngao Tử Thanh lãnh đạm nói:

– Không cần phải như vậy! Giữ lấy mạng của người, mai này có cơ hội sẽ báo thù, như vậy không tốt hơn sao?

Lý Hải Kỳ quát lớn:

– Phụ thân! Hải nhi về điều động binh mã ngay hôm nay nhất định phải lột da tên tiểu tử này?

Đôi mày liễu Lý Mộng Hàn cau lại, thản thốt kêu lên:

– Đại ca!...

Không để cho Lý Mộng Hàn kịp khuyên giải. Lý Hải Kỳ nhảy phắt lên ngựa, ra roi...

Nhưng Lý Hải Kỳ bỗng nghe tê tái nơi thắt lưng, toàn thân lấp tức mềm nhũn vô lực không gượng được nữa ngã nhào xuống đất.

Ngao Tử Thanh phất tay áo rộng nói:

– Có điều đặc tội với các vị! Tại hạ không có ý cùng quý bang đối địch, nhưng nếu quý bang cứ nhất định coi đó là hận cừu thì cứ việc tìm đến. Lúc nào tại hạ cũng sẵn lòng bồi tiếp. Cáo từ!

Không thấy chàng tung người, cũng chẳng đập lên bàn đập chỉ hơi nhấc chân một cái đã ngồi gọn trên lưng ngựa rồi. Trước khi ngựa tung vó phóng đi, chàng còn quay lại nói:

– Lý cô nương, cáo từ!

o O o